RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 231.786 van 29 juni 2015
in de zaak A. 209.140/XIV-35.967

In zake : Yves KROLS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Brees
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 64, bus 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 juni 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 9 april 2013 waarbij het beroep tegen de beslissing van de gouverneur van Antwerpen van 25 september 2012 wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Brees, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft een sportschutterslicentie en is in die hoedanigheid in het bezit van verschillende vuurwapens.

3.2. Op 25 september 2012 beslist de gouverneur van de provincie Antwerpen om verzoekers wapenvergunningen en het recht om vuurwapens voorhanden te hebben in te trekken.

3.3. Met een beslissing van 9 april 2013 verwerpt de minister van Justitie verzoekers beroep tegen die beslissing van de gouverneur op de volgende gronden:

> "Artikel 11 van de wapenwet voorziet in een principiële vereiste van een vergunning voor het voorhanden hebben van alle vuurwapens en/of de daarbij horende munitie.

Deze vergunning wordt verleend door de gouverneur bevoegd voor uw verblijfplaats die, overeenkomstig artikel 11, §1 van de wapenwet, een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen slechts kan afleveren na advies te hebben ingewonnen van de korpschef van de lokale politie van uw verblijfplaats en indien u voldoet aan alle voorwaarden die vermeld worden in artikel 11, §3 van de nieuwe wapenwet.

Op basis van artikel 12, 2° van de wapenwet zijn houders van een sportschutterslicentie vrijgesteld van de voormelde vergunningsplicht. Zij mogen vuurwapens ontworpen voor het sportschieten en waarvan de lijst wordt vastgesteld door de minister van Justitie, en de daarbij horende munitie voorhanden hebben, op voorwaarde dat hun strafrechtelijke antecedenten, hun kennis van de wapenwetgeving en hun geschiktheid om veilig een vuurwapen te hanteren vooraf zijn nagegaan.

U was houder van een sportschutterslicentie met nummer A-00[…]2, geldig voor de categorieën A, B en C. Ingevolge de bestreden beslissing werd uw sportschutterslicentie op 16 oktober 2012 ingetrokken.

In een schrijven van 1 maart 2011 meldt de lokale politie regio Turnhout aan de provinciegouverneur dat zij - in aansluiting op het verzoek tot betekening van twee wapenvergunningen - kennis hebben genomen van feitelijkheden waarin u betrokken was. De feitelijkheden maken het voorwerp uit van de processen-verbaal TU.43.L1.[…]/2011 en TU.43.L1.[…]/2011. De politie stelt daarbij dat deze feitelijkheden aanleiding hebben gegeven tot uw aanhouding en voorleiding voor onderzoeksrechter [K.H.].

U heeft daarbij vrijwillig uw wapens in bewaring gegeven in het kader van dit onderzoek en op vraag van de onderzoeksrechter.

De politie besluit hierbij dat het bijgevolg niet opportuun is om nog over te gaan tot de betekening van de vergunningen, die vervolgens aan de gouverneur werden overgemaakt.

Op 15 maart 2012 verzoekt de gouverneur te Antwerpen vervolgens de procureur des Konings te Turnhout om een gemotiveerd advies teneinde uit te sluiten dat er redenen voorhanden zijn die zouden kunnen leiding (leiden) tot de intrekking van uw recht en uw vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens.

Op basis van artikel 11, §1, tweede lid en artikel 13, eerste lid van de wapenwet kan de gouverneur immers - indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren - respectievelijk de vergunning of het recht om het wapen voorhanden te hebben bij een met reden omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken, na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings van het arrondissement waar men zijn verblijfplaats heeft en volgens een procedure bepaald door de Koning.

De procedure m.h.o. op de beperking, schorsing of intrekking van de vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt omschreven in artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet. Op basis van artikel 48 van de wapenwet blijven de uitvoeringsbesluiten van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie geldig als uitvoeringsbesluiten van de wapenwet tot ze worden vervangen en mits ze niet in tegenstrijd zijn met de wapenwet.

Alvorens een beslissing tot beperking, schorsing of intrekking kan worden genomen, moet de gouverneur overeenkomstig artikel 11, §1, tweede lid en 13, eerste lid van de wapenwet het advies inwinnen van de procureur des Konings bevoegd voor uw woonplaats.

Op 19 december 2011 adviseert de procureur des Konings te Turnhout tot

schorsing van uw vergunningen. Op dat ogenblik was u immers voor de feiten bedoeld in het eerder vermeld politioneel advies van 1 maart 2011 door de raadkamer verwezen om te verschijnen voor de correctionele rechtbank op 10 januari 2012.

De procureur vermeldt hierbij dat de wapens destijds in beslag zijn genomen in het kader van het strafrechtelijk onderzoek.

Op 12 juli 2012 adviseert de procureur des Konings te Turnhout opnieuw ongunstig. De procureur verwijst meer bepaald naar haar eerder advies van 19 december 2011 en stelt dat u bij vonnis van 5 juni 2012 gewone opschorting bekwam voor de feiten vervat in TU.43.L1.[…]/11.

Gelet op de aard van deze feiten is de procureur des Konings van oordeel dat het voorhanden hebben van wapens in uwen hoofde een potentieel gevaar kan opleveren voor de openbare orde en veiligheid.

In het kader van de behandeling van uw beroepschrift werd opnieuw het advies gevraagd aan de procureur des Konings te Turnhout. Deze deelt op 30 november 2012 mee dat het advies van 12 juli 2012 integraal blijft gehandhaafd. Er zijn verder geen bijkomende feiten te melden.

Uit het bijgevoegde vonnis van 5 juni 2012 en de processen-verbaal blijkt het volgende:

- op 5 juni 2012 bekwam u gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor twee feiten van intra familiaal geweld ten opzichte van uw toenmalige partner, feiten die door de rechtbank als bewezen werden verklaard, nl:

- op 21/01/2011 opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan [A.S.], die voor deze een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hadden, met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf pleegde tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft;
- op 8/01/2011 opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan [A.S.], met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf pleegde tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft.

De rechtbank kende u de gunst van de opschorting toe rekening houdende met o.m. de concrete aard van de feiten en de omstandigheden waarin ze werden gepleegd, uw persoonlijkheid en uw blanco strafverleden. Een daadwerkelijke bestraffing drong zich daarom volgens de rechtbank niet op en bovendien bleek uit het maatschappelijk onderzoek dat de gewone opschorting de gepaste maatregel was om uw sociale reclassering te bekomen. U volgde immers een vorming rond agressie bij CAW De Kempen en u volgde samen met uw partner therapie.

- voormelde feiten maken het voorwerp uit van de volgende processen-verbaal:

- proces-verbaal TU.43.L1.[…]/2011, feiten d.d. 08/01/2011: bij het ophalen van uw dochter heeft u met uw vuist een slag gegeven op het hoofd van uw ex-partner, waardoor deze achterover is gevallen.
- proces-verbaal TU.43.L1.[…]/2011, feiten d.d. 21/01/2011: bij een discussie met uw ex-partner heeft u haar met de platte hand op haar borstkas geduwd waardoor zij ten val is gekomen.

Ingevolge deze feiten heeft de gouverneur van de provincie Antwerpen beslist om uw vergunningen en uw recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens in te trekken.

In uitvoering van de bestreden beslissing moest u uw vuurwapens binnen 15 dagen in bewaring geven bij een erkend persoon, overdragen aan iemand die gemachtigd is het wapen voorhanden te hebben, afstaan of laten neutraliseren. Artikel 3 van de bestreden beslissing heeft u daartoe duidelijk verplicht.

Het betreft in feite de toepassing van artikel 18 van de wapenwet dat stelt dat het wapen binnen de termijn bepaald in de beslissing van weigering, schorsing of intrekking, moet worden opgeslagen bij een erkend persoon of worden overgedragen aan een erkend persoon dan wel een persoon die gemachtigd is het wapen voorhanden te hebben.

Aangezien u kennis nam van de bestreden beslissing op 27 september 2012, liep deze periode van 15 dagen tot uiterlijk 12 oktober 2012.

Bij nazicht van het attest van inbewaringgeving blijkt dat u de wapens pas op 25 oktober 2012 in bewaring heeft gegeven bij wapenhandelaar [A.V.].

Bijgevolg heeft u de bestreden beslissing niet nageleefd en heeft u daarmee tevens een inbreuk gepleegd op de wapenwet.

De omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving voorziet dat het moeilijk denkbaar is dat een vergunning wordt uitgereikt aan een persoon die psychisch onevenwichtig is of die geconfronteerd is met sterke echtelijke conflicten, of die zich regelmatig in dronken toestand bevindt. Het onderzoek door de lokale politie houdt op objectieve wijze rekening met de karakteristieken van de persoonlijkheid van de aanvrager, inzonderheid met eventuele gerechtelijke antecedenten of met geweldplegingen in het gezin of elders, met zijn geestesgesteldheid en zijn zedelijkheid, alsook met een eventuele gewelddadige politieke activiteit.

In dit verband kan ook verwezen worden naar artikel 5 van de richtlijn 91/477/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende het toezicht op de aankoop en het voorhanden hebben van wapens dat stelt dat het voorhanden hebben van vuurwapens moet voorbehouden zijn aan personen die geen gevaar doen ontstaan, noch voor zichzelf, noch voor de openbare orde of veiligheid.

Bij het nemen van haar beslissing dient elke bestuurlijke overheid zich te houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ook het redelijkheidsbeginsel. Dit betekent dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan is genomen. Een beslissing waartoe geen redelijk denkend mens bij een afweging van de betrokken belangen had kunnen geraken, doet immers vermoeden dat de vereiste belangenafweging niet heeft plaatsgehad.

In casu zijn de af te wegen belangen de openbare orde en veiligheid (zowel voor uzelf als voor uw omgeving) enerzijds, en de vrijheid om uw hobby als recreatief en sportief schutter te kunnen uitoefenen anderzijds. Meer bepaald moet overwogen worden of wapenbezit in uwen hoofde de openbare orde zou kunnen verstoren.

U heeft zich in het recente verleden meermaals schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen. Het vonnis van 5 juni 2012 verklaarde de feiten voldoende bewezen en stelde tevens dat deze door u niet betwist werden.

Vanuit strafrechtelijk oogpunt achtte de rechter het inopportuun om u nog bijkomend te straffen voor deze feiten en verleende u gewone opschorting. Uit het maatschappelijk onderzoek bleek immers dat u al voldoende tijd had gestoken in het werken aan uzelf.

Het uitgangspunt van de wapenwet van 8 juni 2006 is onder andere om de samenleving te beschermen en het aantal ongelukken met wapens te verminderen. Het is dus de bedoeling om preventief op te treden ten aanzien van personen en situaties die een potentieel gevaar inhouden.

Vanuit dit uitgangspunt van preventie dient wapenbezit dan ook alleen te worden toegestaan aan personen die geen tegenindicatie vertonen.

Het ontzeggen van wapenbezit is dan ook niet bedoeld als additioneel sanctiemiddel ten aanzien van gepleegde feiten. Ook al wordt u de gunst van opschorting verleend met het oog op een betere re-integratie in de maatschappij, de gepleegde feiten zijn hoe dan ook bewezen verklaard en wijzen op een verhoogd

risico voor eventuele misbruiken en/of ongevallen met wapens.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning. De wapenvergunning (of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens) is dus de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe om preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden (cf. rechtspraak van de Raad van State, o.m. […]).

Opdat een vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken, is het niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende (cf. rechtspraak van de Raad van State, o.m. […]).

Als wapenbezitter dient u zich strikt te houden aan de geldende regelgeving. Ook al bent u het niet eens met een beslissing van de gouverneur omtrent uw wapenbezit, dan nog dient u in eerste instantie te handelen volgens deze beslissing om vervolgens de bestaande rechtsmiddelen te hanteren ter verdediging van uw belangen. Het laattijdig in bewaring geven van uw wapens is wederom een indicatie dat wapenbezit in uwen hoofde een verhoogd risico zou kunnen meebrengen voor de openbare orde en veiligheid.

Het proportionaliteitsbeginsel vereist dat een bestuur geen sanctie kan opleggen waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die feiten zou opleggen.

In casu is het om voormelde redenen niet disproportioneel om te stellen dat bij iemand die in het recente verleden slagen en verwondingen toebracht aan zijn partner en die zich tevens niet tijdig schikt naar de beslissing inzake zijn wapenbezit van de gouverneur, niet langer vertrouwd kan worden met wapenbezit.

Het uitoefenen van een hobby kan niet opwegen tegen de bescherming van de maatschappij. Het algemeen belang van de openbare orde is in zulk geval groter dan het individueel belang van het beoefenen van de schietsport.

Uit voorgaande elementen is gebleken dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid ernstige twijfels bestaan. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor uzelf, voor anderen en voor de openbare orde en veiligheid.

De minister van Justitie is van oordeel dat u, ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, geen vuurwapens meer voorhanden mag hebben.

Op basis van het voorgaande worden uw vergunningen en uw recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens ingetrokken.

Zolang het gevaar voor openbare orde in uwen hoofde bestaat, kan u geen vergunningsplichtige vuurwapens meer voorhanden hebben.”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 11, 12 en 13 van de wapenwet. Hij zet uiteen dat het recht op het voorhanden hebben van wapens slechts kan worden ingetrokken indien concreet, aan de hand van een actueel moraliteitsonderzoek, wordt aangetoond dat het wapenbezit van de betrokkene een potentieel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker wijst er op dat hij een blanco strafregister heeft. Er hebben zich weliswaar feiten voorgedaan van *intra*-familiaal geweld, doch doordat hij en zijn voormalige partner, het slachtoffer, uitgebreide maatregelen hebben genomen om herhaling te voorkomen, sprak de rechtbank de opschorting van straf uit. Verzoeker benadrukt dat de feiten die zich hebben voorgedaan éénmalig waren en dat de feiten die zich destijds hebben voorgedaan niets met zijn wapenbezit te maken hebben. Uit alle gegevens van het dossier blijkt volgens verzoeker dat hij meer dan gewone inspanningen heeft gedaan om de problematiek omtrent het omgangsrecht met het kind dat hij heeft met zijn ex-partner te remediëren en blijkt ook dat hij zich inzake agressiebeheersing volkomen in de hand heeft. De bestreden beslissing houdt daar geen rekening mee en blijft stellen dat verzoekers ingesteldheid een gevaar voor de openbare orde kan zijn. Door alle inspanningen die verzoeker ter zake levert te miskennen, is hij van oordeel dat de bestreden beslissing onredelijk en onevenredig zwaar is.

5. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat de feiten van *intra*-familiair geweld, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, al lang geen enkele actualiteit meer hebben gelet op de inspanningen die hij heeft geleverd.

In de laatste memorie voegt verzoeker daar nog aan toe dat niet eender welk feit kan worden aangegrepen om te stellen dat de openbare orde en veiligheid zouden kunnen worden aangetast, maar dat er een verband moet bestaan tussen het bezit van vuurwapens en de feiten waarop de overheid zich beroept. Te dezen werden er nooit wapens getoond, laat staan gebruikt.

Beoordeling

6. Artikel 30 van de wapenwet luidt:

> "Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.
>
> Op straffe van onontvankelijkheid wordt het gemotiveerd verzoekschrift aangetekend verzonden aan de federale wapendienst uiterlijk vijftien dagen na vaststelling dat er geen beslissing werd genomen binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen of na kennisname van de beslissing van de gouverneur, vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing. De uitspraak wordt gedaan binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift.".

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

Op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet, kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren. Op grond van de devolutieve werking van het beroep, beschikt de minister of zijn gemachtigde aldus over dezelfde beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

De devolutieve werking van het beroep zelf houdt in dat, bij gebrek aan andersluidende bepalingen die er te dezen niet zijn, de beroepsinstantie de aanvraag in haar geheel, in al zijn aspecten, zowel vanuit de legaliteit als de opportuniteit opnieuw onderzoekt. De beroepsinstantie doet uitspraak op grond van een eigen beoordeling van de mogelijke verstoring van de openbare orde met inachtneming van alle gegevens die haar worden voorgelegd. Zij is daarbij niet gebonden door de motivering die vervat is in de beroepen beslissing. Zij moet zich daarom niet beperken tot het onderzoek van de argumenten die tegen de beroepen beslissing worden ingeroepen en mag het beroep verwerpen om andere wettige redenen.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De beroeps-instantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

7. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Hieruit blijkt dat het beroep wordt verworpen omdat er inzake verzoekers moraliteit en persoonlijkheid twijfels bestaan. Het determinerende motief is dat verzoeker “zich in het recente verleden meermaals schuldig [heeft] gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen”, waarbij wordt verwezen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 5 juni 2012 dat deze feiten voldoende bewezen verklaart en tevens stelde dat verzoeker deze niet betwistte. Voorts ontkent de bestreden beslissing niet dat

verzoeker inspanningen heeft gedaan rond de beheersing van zijn agressie - reden waarom hem door de rechtbank de gunst van de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling werd toegestaan - doch de bestreden beslissing stelt eveneens vast dat “ook al wordt [verzoeker] de gunst van opschorting verleend met het oog op een betere re-integratie in de maatschappij, de gepleegde feiten […] hoe dan ook bewezen [zijn] verklaard en wijzen op een verhoogd risico voor eventuele misbruiken en/of ongevallen met wapens”.

De verwerende partij gaat de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten door uit de bewezen verklaarde feiten van intra-familiaal geweld te besluiten dat het voorhanden hebben van wapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren. De argumenten en feitelijke beschouwingen die verzoeker aangeeft en die in wezen inhouden dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de gevaarzetting, geen rekening hield met zijn inspanningen inzake agressiebeheersing en waaruit volgens hem zou blijken dat hij zich ter zake volkomen in de hand heeft, geven weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling dan de verwerende partij van het gevaar dat hij (nog) zou vormen voor de openbare orde en veiligheid, maar verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat de verwerende partij in verband met de beoordeling ervan, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan noch dat deze niet met de vereiste zorgvuldigheid tot haar besluit is gekomen.

De overige argumenten van verzoeker leiden niet tot een andere conclusie. Wat de enkele kritiek betreft dat, zoals verzoeker betoogt, de feiten die zich destijds voordeden niets met wapenbezit te maken hebben en er geen enkel verband zou zijn tussen de feiten die de bestreden beslissing aanhaalt en verzoekers wapenbezit, merkt de Raad van State op dat de verwerende partij bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, mag rekening houden met feiten en gedragingen die op zich niets te maken hebben met het wapenbezit van verzoeker, op voorwaarde dat deze feiten en gedragingen genoegzaam vaststaan en de beslissing tot intrekking

naar recht kunnen verantwoorden. De enkele kritiek derhalve dat, zoals verzoeker betoogt, de feiten die zich destijds voordeden niets met wapenbezit te maken hebben, overtuigt de Raad van State derhalve niet dat hieruit zou moeten blijken dat de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid is te buiten gegaan. Voorts blijkt uit het aangehaalde vonnis dat het geen éénmalige feiten betrof, zoals verzoeker betoogt, maar wel om twee onderscheiden gevallen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn ex-partner. Tot slot is het in latere processtukken aangehaalde argument dat de feiten van *intra*-familiaal geweld al lang geen enkele actualiteit meer hebben, niet ter zake dienend, aangezien de Raad van State zich ter beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing plaatst op het ogenblik waarop deze werd genomen.

8. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids-beginsel, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Wat de feiten van *intra*-familiair geweld betreft, stelt verzoeker dat hij heeft voldaan aan de voorwaarden voor zijn invrijheidstelling - waaronder het zich laten begeleiden inzake agressiebeheersing en assertiviteit - die hem in het raam van een strafonderzoek werden opgelegd. Hij betoogt dat hij “weldegelijk serieus werk [heeft] geleverd om ervoor te zorgen dat de feiten die zich éénmaal hebben voorgedaan zich niet meer zouden herhalen”. Daarnaast werden de wapens die hij vrijwillig in bewaring had gegeven, hem met instemming van de onderzoeksrechter terug gegeven. Daaruit blijkt dat de onderzoeksrechter geen

gevaar zag voor de openbare orde. Ook blijkt uit de motivering van het vonnis van de correctionele rechtbank dat die de door verzoeker gevolgde vorming heeft geapprecieerd. Voorts stelt hij dat hij er hard heeft aan gewerkt om het probleem met zijn ex-partner op te lossen wat hem naar hij stelt, is gelukt. Verzoeker stelt dat hij aantoont, door de vormingen die hij heeft gevolgd, dat er niets mis is met zijn algemene moraliteit en persoonlijkheid. Ten onrechte houdt de bestreden beslissing daar geen rekening mee en in die zin is ze disproportioneel, en derhalve onredelijk zwaar.

Verzoeker uit ook kritiek op het motief betreffende het niet tijdig schikken na de beslissing inzake wapenbezit van de gouverneur, dat hij zelf omschrijft “als bijkomend argument voor de intrekking van het recht tot voorhanden hebben van vuurwapens en de intrekking van de vergunningen van verzoeker”.

Ten slotte richt verzoeker zich ook op de zinsnede in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zolang het gevaar voor de openbare orde in zijn hoofde bestaat, hij geen vergunningsplichtige vuurwapens meer voorhanden kan hebben.

10. In zijn memorie van wederantwoord beklemtoont verzoeker dat hij, zoals blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank en de attesten die hij aanbrengt, wat de feiten van *intra*-familiair geweld betreft, alles heeft gedaan wat in zijn mogelijkheden lag om daaraan te remediëren. Deze feiten hebben volgens verzoeker dan ook geen actueel karakter meer zodat er niet uit kan worden afgeleid dat de openbare orde kan worden verstoord.

Voor wat de overige kritieken betreft, herhaalt verzoeker de argumenten die hij in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet.

11. In de laatste memorie synthetiseert verzoeker wat hij reeds heeft uiteengezet betreffende de feiten van *intra*-familiair geweld. Wat de laattijdige

overdracht van de vuurwapens betreft, wijst verzoeker er op dat dit “bijkomend argument”, zoals het in het auditoraatsverslag wordt bestempeld, niet voldoende kan zijn om de bestreden beslissing te dragen wanneer zou blijken dat ook de feiten van *intra*-familiair geweld de beslissing niet kunnen dragen.

Verzoeker trekt ten slotte zijn argument betreffende de duur van het gevaar voor de openbare orde in.

Beoordeling

12. Het auditoraat besluit dat in zover verzoeker aanvoert dat de feiten van *intra*-familiaal geweld de bestreden beslissing niet in redelijkheid kunnen verantwoorden, wordt verwezen naar de behandeling van het eerste middel.

Verzoeker betwist dit niet in de laatste memorie. De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en verwijst aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, eveneens naar de behandeling van het eerste middel.

13. Wat het in de bestreden beslissing aangehaalde motief betreft bestaande uit het niet tijdig onderbrengen van de wapens bij een erkend persoon na de beslissing inzake wapenbezit van de gouverneur, blijkt dat verzoeker zelf opmerkt dat dit voor de verwerende partij slechts een “bijkomend argument” was om zijn vergunningen en zijn recht om wapens voorhanden te hebben in te trekken, wat hij, ook na het verslag van het auditoraat, niet ontkent in de laatste memorie. De kritiek die verzoeker op het desbetreffende motief uitoefent, kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers, zelfs al zou de kritiek die verzoeker te dezen in het middel uitoefent op dit overtollig motief terecht zijn, dan nog zou die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

14. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Geert Debersaques**